

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 30 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Suwałkach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Adrianna Janowska-Ziajka

Protokolant sekretarz sądowy Agata Jankowska

w obecności **Prokuratora** Marka Rajchemba (PO-B-stok)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25.05.2016 r., 09.06.2016 r., 23.06.2016 r. i 30.06.2016 r.

sprawy:

1. **L. P. zd. L.** - c. J. i T. zd. J.,

ur. (...) w K., Republika Litewska

oskarżonej o to, że :

XXXIX w okresie od 19 października 1999r. r. do 9 grudnia 1999r. w S., Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła T.U. (...) S.A. Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 40.000 zł. za pomocą wprowadzenia pracowników tej firmy w błąd co do okoliczności kolizji drogowej, w ten sposób, że wzięła udział w spowodowanej umyślnie kolizji drogowej, podczas której kierowany przez nią samochód marki V. o nr rej. (...), zderzył się z samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), którym miał kierować M. S., który następnie zderzył się z kierowanym przez M. C. samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), w następstwie czego, po zgłoszeniu tej kolizji, wymieniona firma ubezpieczeniowa wypłaciła w dniu 9 grudnia 1999r. W. W. (1) odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC samochodu marki V. w wysokości 28.000 zł oraz w dniu 17 listopada 1999r. M. C. w wysokości 12.000 zł, (501 I i II)

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XL w okresie od 20 listopada 2000r. do 28 grudnia 2000r. w miejscowości K., S. i A., działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) S.A. Przedstawicielstwo w A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 22.000 zł, za pomocą wprowadzenia pracowników tej firmy w błąd co do okoliczności kolizji drogowej, w ten sposób, że wzięła udział w spowodowanej umyślnie kolizji drogowej, podczas której kierowany przez nią samochód marki O. (...) o nr rej. (...) zderzył się z samochodem marki A. (...) nr rej. (...), którym miał kierować G. O., w następstwie czego, po zgłoszeniu tej kolizji, wymieniona firma ubezpieczeniowa wypłaciła w dniu 28 grudnia 2000r. G. O. odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu marki O. (...) w kwocie 22.000 zł, (514)

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. **D. G. zd. D.** - c. J. i M. zd. V.,

ur. (...) w K., Republika Litewska

oskarżonej o to, że :

XLIII w okresie od 21 stycznia 2001r. do 14 lutego 2001r. w miejscowości P. i S., B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) S.A Oddział Okręgowy w B. Inspektorat w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10.257 zł, za pomocą wprowadzenia pracowników tej firmy w błąd, co do okoliczności zaistniałej kolizji drogowej, w ten sposób, że wzięła udział w spowodowanej umyślnie kolizji drogowej, podczas której kierowany przez nią samochód marki F. (...) nr rej. (...) zderzył się z samochodem marki A. (...) nr rej. (...), którym miał kierować A. K., w następstwie czego, po zgłoszeniu powyższej kolizji wymieniona firma ubezpieczeniowa wypłaciła w dniu 14 lutego 2001r. E. K. odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia granicznego samochodu F. (...) w kwocie 10.257 zł, (481)

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. **R. M.**, ur. (...) w A., Republika Litewska

oskarżonej o to, że :

XLVI w okresie od 26 lutego 1999 r. do 19 marca 1999 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła T.U. (...) S.A. I Oddział w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 16.000 zł, za pomocą wprowadzenia pracowników tej firmy w błąd co do okoliczności kolizji drogowej, w ten sposób, że wzięła udział w spowodowanej umyślnie kolizji drogowej, podczas której kierowany przez nią samochód marki V. (...) o nr rej. (...) zderzył się z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierował Z. W., w następstwie czego, po zgłoszeniu tej kolizji, wyżej wymieniona firma ubezpieczeniowa wypłaciła w dniu 19 marca 1999 r. Z. W. odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC samochodu marki V. (...), w wysokości 16.000 zł, (49) **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

I. Oskarżoną **L. P.** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. **XXXIX** aktu oskarżenia i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 skazuje ją, zaś na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki dziennej kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Oskarżoną **L. P.** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. **XL** aktu oskarżenia i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 skazuje ją, zaś na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki dziennej kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

III. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone w pkt. I i II wyroku kary łączy i wymierza oskarżonej **L. P.** karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki dziennej kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

IV. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej **L. P.** na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

V. Oskarżoną **D. G.** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. **XLIII** aktu oskarżenia i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 skazuje ją, zaś na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki dziennej kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

VI. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej **D. G.** na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

VII. Oskarżoną **R. M.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu.

VIII. Na mocy art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej **L. P.** obowiązek naprawienia szkody w części:

- za czyn z pkt. XXXIX aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. jako następcy prawnego T.U. (...) S.A. kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych.

- za czyn z pkt. XL aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w Ł. jako następcy prawnego (...) kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych.

IX. Na mocy art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej **D. G.** obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W. kwoty 300 (trzysta) złotych.

X. Zwalnia oskarżone od ponoszenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych w sprawie.

XI. Kosztami procesu w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

SSR/-/A. Z.

Na oryginale właściwe podpisy

Orzeczenie stało się prawomocne dnia **30 lipca 2016 roku**

Podlega wykonaniu w stosunku do **D. G.**

Za zgodność z oryginałem świadczę

dnia 13 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Suwałkach

stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji **w zakresie punktu V wyroku**

oraz poleca wszystkim organom, urządnom oraz osobom, których to może

dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to

prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Nr PESEL dłużnika - -----

Tytuł wykonawczy wydano - **Sąd Rejonowy w Suwałkach**

Pobrano opłatę kancelaryjną w kwocie zł. - **z urzędu**

ustalonym wcześniej podziałem ról i przebiegiem kolizji K. W. (1) wsiadł za kierownicę pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), jego pasażerem był M. S., który miał następnie wskazać siebie jako kierującego tym pojazdem. K. W. (1) zderzył się z samochodem marki V. o nr rej. (...), którym kierowała L. P., a następnie z kierowanym przez M. C. samochodem marki A. (...) o nr rej. (...). Samochód marki A. (...) o nr rej. (...) był zarejestrowany na W. W. (1). K. W. (1) użył go celem wykorzystania w fikcyjnej kolizji drogowej.

W dniu 20.10.1999 r. do (...) S.A. Oddział wpłynęły zgłoszenia szkody podpisane przez M. S. i M. C. wskazujące na kolizję pojazdu w dniu 19.10.1999 r. Do akt szkody dołączono potwierdzające nieprawdę oświadczenie W. W. (1), że pojazd marki A. (...) użył nieodpłatnie M. S.. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) S.A. Oddział

w Ł. wypłaciło w dniu 9 grudnia 1999r. W. W. (1) odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC samochodu marki V. w wysokości 28.000 zł oraz w dniu 17 listopada 1999r. M. C. w wysokości 12.000 zł (akta szkodowe stanowiące załączniki nr 501 I i II do akt głównych śledztwa).

M. C. za popełnienie ww. czynu został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 30.06.2011r., sygn. akt II K 670/10 (wyrok k. 8121).

V. P. za popełnienie ww. czynu został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 18.09.2015 r., sygn.. akt VII K 242/15 (wyrok k. 9402-9406v).

Postępowanie przeciwko K. W. (1), W. W. (1) i M. S. na dzień wydania wyroku w sprawie niniejszej było w toku (odpis a/o k. 8470-8654).

Czyn zarzucany oskarżonej L. P. w pkt. XL aktu oskarżenia.

W dniu 20 listopada 2000r. w miejscowości K. V. P. i J. S. (1) zorganizowali kolizję drogową. J. S. (1) przyjechał na miejsce kolizji z G. O., którego nakłonił do udziału w niej. V. P. nakłonił zaś do tego swoją żonę L. P.. Ustalono przebieg kolizji. Kierowany przez L. P. samochód marki O. (...) o nr rej. (...) zderzył się z samochodem marki A. (...) nr rej. (...), którym miał kierować G. O.. W rzeczywistości ww. pojazdem A. (...) kierował J. S. (2) i on doprowadził do ich uszkodzenia.

Po zgłoszeniu powyższej kolizji, (...) S.A Przedstawicielstwo w A. wypłaciło w dniu 28 grudnia 2000r. G. O., upoważnionemu przez B. S. (1) z d. K., odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu marki O. (...) w kwocie 22.000 zł (akta szkodowe stanowiące załącznik nr514 do akt głównych śledztwa).

J. S. (1) za popełnienie ww. czynu został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 25.03.2011r., sygn. akt VII K 688/13 (wyrok k. 9562-9570v).

V. P. za popełnienie ww. czynu został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 18.09.2015 r., sygn.. akt VII K 242/15 (wyrok k. 9402-9406v).

G. O. za popełnienie ww. czynu został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 06.07.2006r., sygn. akt II K 88/06 (wyrok k. 8329-8335).

B. S. (1) z d. K. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 25.03.2011r., sygn. akt II K 40/11 (wyrok k. 9624).

R. M. w pkt . XLVI aktu oskarżenia została oskarżona o to, że:

w okresie od 26 lutego 1999 r. do 19 marca 1999 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła T.U. (...) S.A. I Oddział w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 16.000 zł, za pomocą wprowadzenia pracowników tej firmy w błąd co do okoliczności kolizji drogowej, w ten sposób, że wzięła udział w spowodowanej umyślnie kolizji drogowej, podczas której kierowany przez nią samochód marki V. (...) o nr rej. (...) zderzył się z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierował Z. W., w następstwie czego, po zgłoszeniu tej kolizji, wyżej wymieniona firma ubezpieczeniowa wypłaciła w dniu 19 marca 1999 r. Z. W. odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC samochodu marki V. (...), w wysokości 16.000 zł, (49) ***tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art.298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk***

W zakresie czynu zarzucanego R. M. sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.02.1999 r. Z. W. złożył w T.U. (...) S.A. zgłoszenie szkody wskazując, iż w dniu 26.02.1999 r. w S. na ul. (...) doszło do kolizji kierowanego przez niego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) z samochodem V. Golf nr rej. (...).

Jako sprawcę zdarzenia wskazał kierowcę V. (...) - obywatelkę Litwy R. M.. Do zgłoszenia szkody dołączył m.in. dowód ubezpieczenia granicznego pojazdu R. M.. Pojazd Z. W. był ubezpieczony jedynie w zakresie odpowiedzialności OC.

Do akt postępowania likwidacyjnego dołączona została również notatka sporządzona w dniu 06.03.1999 r. (8 dni po wskazanej dacie kolizji) przez funkcjonariusza policji K. W. (2), w której jako sprawca kolizji została wskazana R. M..

T.U. (...) S.A. wypłaciło w dniu 19 marca 1999 r. Z. W. odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC samochodu marki V. (...) w wysokości 16.000 zł (akta szkodowe stanowiące załącznik nr 49 do akt głównych śledztwa).

Powyższe stany faktyczne Sąd ustalił w oparciu następujące dowody:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonych: L. P. k. 9601-9603, wyjaśnienia oskarżonej R. M. k. 7469-7470, 9273-9275, 9333v-9334,

- częściowo zeznania i wyjaśnienia: E. K. k. 1318-1321, 1328-1331, 3250-3251, 3639-3641, 5995-5997, 9337-9337v, 9603-9603v, W. W. (1) k. 722-725, 726-727, 3515-3518, 9604-9605, M. S. k. 731-734, 757-757v, 901-902, 1010-1013, 1142-1144, 1154-1155, 1220-1222v, 1231-1233, 1907-1909, 4778-4780, 7914-7916, M. C. k. 1398-1399, 1400, 1522-1527, 1650-1653, 1659-1660, 1661-1662, 1666-1668, 9607-9607v, A. K. k. 3286-3291, 3292-3295, 3296-3298, 9338-9338v, 9608, K. W. (2) k. 2718-2723, 2727-2729, 2787-2789, 3260, 3261-3262, 3650-3651, 4413-4415, 4662-4664, 7965-7967, 9333-9334, 9648-9649v, M. G. (1) k. 2782-2785, 2786, 3102-3104, 3606-3607, 4394-4396, 7939-7941, 9647-9648, J. Z. k. 6483, 9651-9652, G. O. k. 1266-1271, 1275-1279, 1280-1281, 1696-1697, 4740-4743, 9339-9339v, 9652v, J. S. (1) z k. 4709-4711, M. G. (2) z k. 5931-5933, G. V. k. 5746-5750, 5753-5757, 7262, 7440-7441, M. R. (1) k. 48-49, 59-62, 69-72, 78-79, 291-293, 336-337, 369-373, 374-379, 601-603, 824-827, 879-881, 984-990, 991-994, 1042-1044, 1071-1072, G. S. (1) k. 51-52, 55-57, 75-77, 80-81, 284-287, 326-327, 328-330, 331-333, 359-361, 607-609, 811-812, 838-843, 844-849, 862-865, 918-920, 2000, L. W. k. 92-95, 107-108, 313-317, 320-325, 326-327, 334-335, 336-337, 338-340, 411-412, 413-418, 423-424, 636-638, 639-643, 644-645, 758-759, G. G. k. 2368-2372, 2373-2378, 2381-2385, 2389-2392, 2396-2399, 2435-2438, 4804-4805, 4807-4810, 7792-7794, B. S. (2) k. 426-432, 648-650, 893-895, 6072-6074, K. W. (1) k. 617-619, 620-621, 789-790, 887-891, 965-967, 1210-1219, 1234-1238, 1312-1316, 1359-1362, 1380-1382, 1641-1643, 3480-3482, 4600-4601, M. R. (2) k. 858-861, 1167-1170, 1171, 3261-3262, 6030-6032, M. A. k. 2741-2745, 2752-2754, 2755, 2826-2829, 3035-3038, 3720-3721, 5052-5054, 5555-5557, D. K.. (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), 3210 - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), k. 1318-1321, 1328-1331, , A. K. k. 3286-3291, 3292-3295, 3296-3298, S. S. (1) k. 99-103, 104-106, 109-110, 294-297, 307-309, 941-942, 3439-3441, 6050-6052, B. S. (3) k. 434-441, 457-465, 611-615, 659-660, R. T. k. 3741-3743, 4405-4408, 467-472, 830-833, 1242-1246, 2518-2520, 6078-6080, B. S. (1) k. 1391-1394, 1395-1397, 1677-1679, 2422-2424, 3127-3130, A. K. k. 4717-4719, 4720-4725, 4727-4729, 4735-4739, K. D. k. 4812-4815, 4818-4823, 4824-4828, 4955-4959, 5023-5030, 5044-5051, 5074-5081, 5082-5089, 5091-5097, 5098-5105, 5474-5475, 5477-5479, 5571-5574, J. B. k. 4929-4936, 4945-4948, 5439-5442, A. M. k. 5504-5508, 5509-5512, D. M. k. 5514-5517

oraz dokumenty

- tablice pogładowe k. 63-66, 111-114, 2393-2395, 2400, protokół okazania wizerunku k. 115-116, pisma z załącznikami k. 117, 118-155, k. 156-157, 158-200, 201-281, 591, 592-596, 1025-1026, 1079-1134, 1174-1198, 1332-1335, 1520-1521, 1911-1922, k. 1924-1926, 1929-1930, 1933, 1935, 1937, 1939-1941, 1952, 1957, 1975, 1992, 1931-1932, 1933-1934, 1953-1956, 1958-1972, 2011, 2047-2080, 2548-2585, 2588, 2589-2590, 2660-2674, 2675-2677, 2681-2683, 2809-2813, 2814, 3052, 4771-4773, 4922-4923, 4926-4928, 5006-5007, 5008, 5035, 5038, 5039, 5408-5416, 5417-5425, 5904-5905, 6525, 8230-8231, 8235, 8354-8355, 8403-8416, 8434, 8742-8746, 8754-8763v, 8798-8802v, 8809-8809v, 8817-8818, 9539-9545, anonim zatytułowany (...) k. 387-392, tablice pogładowe k. 419-422, 442-446, 447-456, 651-658, 1306-1311, 2457-2459, 2615-2616, 2769-2779, 2984, 3041-3042, 3495, 3507-3509, 3525, 3629, 3632, 3665, 4806, 4811, 4829-4830, 4835-4846, 4942, 5031-5034,

5064, 5885, 6615-6656, 6777-6800, 6801-6819, wydruk z bazy danych zdarzeń komunikacyjnych wykaz szkód komunikacyjnych k. 791, 892, 995, 1173, notatki informacyjne dotyczące samochodów k. 996-997, 998-999, 1000-1001, informacja k. 1282-1300, 1411-1519, 1936, 1938, 2733, 4847-4850, 4851-4854, 5366, 5090, 5587, 5739-5745, wykaz obywateli Litwy przekraczających granicę RP w datach graniczących z datami kolizji na terenie Polski k. 1401-1405, dane rejestracyjne pojazdów litewskich k. 1717-1720, informacje o datach przekroczeń granicy polsko – litewskiej przez obywateli Litwy k. 1722-1723, 2081, informacje o przekraczaniu granicy litewskiej przez obywateli Litwy - wraz z tłumaczeniem k. 2268-2300, opinia k. 2327-2335, 2401-2417, 2617-2625, 2628-2642, 2985-2998, 3057-3075, 3533-3540, 3686-3694, 3744-3777, 4533-4545, 5855-5864, kserokopie z rejestrów policyjnych k. 2606-2614, kserokopie dokumentów dot. obsługi kolizji z K. w S. k. 2652-2656, 2688-2694, 2780-2781, 3031-3034, kserokopie z rejestru zgłoszonych interwencji dot. kolizji drogowej k. 2818-2819, wykaz kolizji obsługiwanych przez funkcjonariuszy policji k. 3053-3056, 3308-3363, 3401-3438, 3543-3579, 3726, 4494-4504, 4744-4760, 4761-4763, 4764-4767, karty rejestrów policyjnych k. 3263-3284, wykaz samochodów uczestniczących w poszczególnych szkodach – w powiązaniu z aktami szkodowymi k. 4855-4889, wykaz szkód z udziałem obywateli Litwy wyszczególnionych k. 4890-4917, sprawdzenia w systemie (...) wraz z wydrukami k. 4937-4941, zestawienie pojazdów litewskich pod kątem przebiegu ich rejestracji i zdarzeń drogowych w których uczestniczyły k. 4960-4995, wykaz obywateli Litwy, biorących udział w kolizjach k. 5055-5056, wykaz kolizji 5090, (...) - 5130, (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), wykaz obywateli Litwy wraz z danymi dot. miejsc zamieszkania k. 5518, dane personalne obywateli Litwy k. 6093, dane dotyczące przekraczania granicy k. 6121-6125, 6126-6150, 7068-7074, zestawienie k. 6226-6263, 6264-6308, 6354-6400, protokół okazania wizerunku k. 6612-6614, tablice pogładowe k. 6888-6889, 7002-7042, 7369-7394, 7402-7427, informacja dot. utraty paszportów obywateli Litwy wraz z tłumaczeniem k. 7043-7044, wydruki z rejestru pojazdów k. 7085-7099, 7100-7104, pismo k. 7907, akta szkodowe i materiały dotyczące kolizji stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa nr 13, 15, 16II, 26, 48, 49, 57I, 57II, 63, 64, 67, 71, 72, 84, 94, 94II, 104, 105, 141, 146, 355, 356, 357, 358, 359, 378, 382, (...), 418II, (...), 441II, 442, 443, 445, (...), 456II, 457, 459, 475, 481, 493, (...), 501II, 514, 519, (...), 534, 540, 541, 546, 547, 578, 603, 622, (...), (...), 743, akta rejestrowe samochodu marki V. (...) o nr nadwozia VIN

(...) stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa wraz z notatką urzędową /kserokopia/, akta rejestrowe samochodu marki V. (...) o nr nadwozia VIN (...) stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa wraz z notatką urzędową /kserokopia/, akta rejestrowe samochodu marki A. o nr nadwozia VIN (...) stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa wraz z notatką urzędową /kserokopia/, akta rejestrowe samochodu marki A. o nr nadwozia VIN (...) stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa wraz z notatką urzędową /kserokopia/, akta rejestrowe samochodu marki V. (...) o nr nadwozia VIN (...) stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa wraz z notatką urzędową /kserokopia/, akta rejestrowe samochodu marki V. (...) o nr nadwozia VIN (...) stanowiące załącznik do akt głównych śledztwa wraz z notatką urzędową /kserokopia/, odpisy wyroków k. 8293-8352v, 8374-8378v, 8383-8385, 9387-9391v, 9393-9401, 9402-9406v, 9560-9570v, 9624-9625v, 9669-9704, akt oskarżenia w sprawie VI Ds. 29/12 PO w B. k. 8470-8654, płyta CD (k. 9705 koperta), opinia k. 9613-9623, 9641-9643, informacja k. 9707, akta sprawy VII K 27/12 tut. Wydziału -tom XXXIV i XLVII w zakresie akt szkodowych stanowiących załącznik nr 56 I i II (k. 6706-6772) oraz w zakresie akt szkodowych stanowiących załącznik nr 55 (k. 9375 -9410), akta sprawy VII K 27/12 tut. Wydziału -tom XXXIII w zakresie akt szkodowych stanowiących załącznik nr 358 (k. 6462-6545), akta sprawy VII K 27/12 tut. Wydziału -tom XXXIX i XL w zakresie akt szkodowych stanowiących załącznik nr 538 (k. 7746-7810, 7820-7853), akta sprawy VII K 27/12 tut. Wydziału -tom XLI i XLII w zakresie akt szkodowych stanowiących załącznik nr 68 (k. 8176-8220, 8221-8297).

Oskarżona L. P. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W swoich wyjaśnieniach podała, że zarzuty z aktu oskarżenia jej nie dotyczą ponieważ to jej ówczesny mąż V. P. posłużył się jej dokumentami. Nie była na miejscu kolizji i nie miała żadnych kolizji w Polsce. W okresie wskazanym w akcie oskarżenia była w Polsce, ale nie uczestniczyła w kolizjach drogowych. O tych kolizjach wie ponieważ uczestniczył w nich jej mąż i mówił jej o tym. Dodała, że o tym, iż mąż posłużył się jej dokumentami wie ponieważ jechali razem w tym dniu do Polski tylko, że ona nie uczestniczyła w tej kolizji, a jej mąż miał jej dowód osobisty. Ona w tym czasie była w barze niedaleko granicy.

Oprócz jej męża był tam jeszcze inny mężczyzna, którego nie знаła. Granicę przekraczała tylko z mężem, a ten drugi mężczyzna przyjechał do nich już w Polsce. Oskarżona wyjaśniła, że w obu przypadkach było podobnie. Nie pamiętała czy zawsze siedziała w tym samym barze. Mąż zostawiał ją na 2-3 godziny, nie jechał wtedy ich samochodem. Zostawiał samochód przy barze. Ten mężczyzna, który przyjeżdżał do nich zabierał męża swoim samochodem i gdzieś jechali, a potem przywoził do baru jej męża i zostawiał. Takie sytuacje, kiedy oczekiwała na męża w barze, miały miejsce może 10-12 razy.

Wyjaśnienia oskarżonej, w zakresie w jakim przeczy swojej obecności ma miejscu kolizji i udziałowi w niej, nie są wiarygodne. Jej twierdzenia jakoby

przyjeżdżała z mężem tylko dla towarzystwa i oczekiwania na niego w „barze” przez kilka godzin są nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a przede wszystkim z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w tym z zeznaniami świadków.

Czyn zarzucany oskarżonej L. P. w pkt. XXXIX aktu oskarżenia.

Organizatorem tej kolizji był K. W. (1) i V. P.. Do jej spowodowania użyto m.in. samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) zarejestrowanego na W. W. (1), którym miał kierować M. S..

Świadek M. S., który jest oskarżony w odrębnym postępowaniu o współudział w ww. kolizji drogowej zeznał przed sądem, że wszystko zorganizował K. W. (1). M. S. podał, że pojechał tam „na słupa” z K.. Znał wtedy M. C., ale nie wiedział, że on tam będzie i że będzie uczestniczył w wypadku. K. powiedział, że w wypadku mają uczestniczyć L., ale czy akurat oskarżona, to nie pamięta. Nie pamięta też kto tam był poza K. i C.. Świadek opisał przebieg kolizji. K. W. (1) siedział za kierownicą samochodu, a M. S. na siedzeniu pasażera. K. W. (1) kazał mu zapiąć pasy, nabrał rozpędu do około 100 km/h i uderzył w samochód, którym kierował M. C.. To, że to był on, M. S. zobaczył dopiero po zderzeniu samochodów. Świadek dodał, że było strasznie, bo jak K. W. (1) uderzył w ten samochód to chyba się oderwał przód. L. wyjeżdżali z drogi na szosę, a K. jechał łukiem i uderzył w ich samochód. „Leciał dalej” i uderzył w samochód C.. M. S. wcześniej został poinformowany przez K. W. (1), że ma wziąć stłuczkę na siebie. Świadek dodał, że później uczestniczył też w innych stłuczkach, ale w samochodzie już żadnym nie siedział. M. S. zeznał, że wszystkie kolizje, na okoliczności których składał wyjaśnienia w sprawie, były ustawione i zaplanowane przez K. W. (1).

Odnosząc się do swoich wyjaśnień składanych w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego M. S. potwierdził je w części, w jakiej zbieżne były z jego zeznaniami przed sądem. Nawiązując do kolizji będącej przedmiotem zarzutu wobec L. P. dodał, że jeśli chodzi o L., to na miejscu zdarzenia była jakaś młoda dziewczyna, ale był i na pewno też mężczyzna, ale obecnie nie jest w stanie rozpoznać tych osób. Potwierdził też wyjaśnienia w zakresie tego, że nie zna W. W. (1) i nie pożyczał od niego samochodu A. (...) (k. 1144).

W ocenie sądu zeznania M. S. są w całości wiarygodne. Świadek obecnie nie umniejsza swojej winy w zaistniałych zdarzeniach, wyraża wręcz skruchę i ubolewa, że nie poddał się karze w swojej sprawie, że „nie posłuchał Prokuratora na etapie postępowania przygotowawczego”. Jego zeznania są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie rozpoznał oskarżonej, ale jednoznacznie wskazał, że na miejscu kolizji byli L., na pewno młoda kobieta i mężczyzna. L. P. miała wówczas 23 lata.

Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez M. C., który za udział w tej zorganizowanej kolizji drogowej został prawomocnie skazany w sprawie sygn. akt II K 670/10, o czym była mowa wyżej. M. C. w swoich wyjaśnieniach złożonych w charakterze podejrzanego, które w całości potwierdził na rozprawie zeznając jako świadek podał, że wszystko uzgodnił z K. W. (1), który „załatwiał” innych uczestników. M. C. wskazał, że on był tylko uczestnikiem swoim samochodem. To K. W. (3) „załatwiał” L. do kolizji, osobiście żadnych z nich nie zna.

Z uwagi na podnoszone przez świadka wątpliwości co do jego stanu psychicznego, a tym samym konieczność zweryfikowania powyższego pod kątem zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa. Po przeprowadzonym badaniu biegła psycholog E. F. stwierdziła u świadka normę

intelektualną, zmiany organiczne w (...) pozostające bez istotnego wpływu na funkcjonowanie procesów poznawczych (sposobu, pamięci, myślenia) oraz cechy osobowości zaburzonej, dysocjalnej. Według biegłej świadek M. C. jest osobą zdolną do spostrzeżenia, zapamiętania, odtworzenia i zrelacjonowania spostrzeżeń, sytuacji i zdarzeń (k. 9641-9643).

Opinia powyższa została sporządzona w oparciu o fachową wiedzę, jest pełna i rzetelna. Stąd też wnioski w niej zawarte zasługują na podzielenie w całości.

Mając powyższe na uwadze zeznania M. C. w zakresie dotyczącym kolizji będącej przedmiotem niniejszego postępowania sąd uznał w całości za wiarygodne, jako zgodne z pozostałym ww. materiałem dowodowym.

K. W. (1) w swoich wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego zajmował różne stanowisko co do przedstawianych mu kolejno zarzutów. W zakresie czynu zarzucanego również L. P. nie przyznał się do organizowania tej kolizji i udziału w niej. Przyznał, że była taka kolizja, ale była ona faktyczna. K. W. (1) miał wówczas samochód pożyczony od W. W. (1). Ten samochód użytkował również M. T.. K. W. (1) podał, że nie miał tym samochodem kolizji, kojarzył, że S. miał tym samochodem faktyczne zdarzenie (k. 1312-1316, 1359-1362). W ocenie sądu wersja przedstawiona przez K. W. (1) nie zasługuje na podzielenie, stoi bowiem w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami.

W. W. (1) zeznał, że samochodem A. (...) miał stłuczkę pod Z. i była ona autentyczna. Jechał razem z żoną, wpadli w poślizg. Po naprawieniu pojazdu, sprzedał go i zaliczkował K. W. (1) i on tę kolizję zrobił sam. W. powiedział, że pojeździ tym samochodem tydzień, półtorej i miał dopłacić resztę. W. W. (1) podał, że nie spisali umowy, ponieważ K. W. (1) wcześniej był jego klientem, zawsze płacił w terminie i nie było z nim żadnych problemów. Świadek zeznał, że W. przyszedł i powiedział, że pod R. albo O. miał stłuczkę, bo jakiś L. wyjechał. W. W. (1) zeznał, że w ubezpieczalni napisali, że W. dał mu zaliczkę, a on użyczył mu samochód do jazdy próbnej i w trakcie tego miał stłuczkę. Świadek zeznał, że nikomu więcej nie użyczał samochodu. Nic mu nie wiadomo na temat tego

żeby ktoś jeszcze inny jeździł tym samochodem. Z nim rozmawiał i załatwiał wszystkie formalności tylko W.. Ubezpieczenie wypłaciło mu pieniądze, a on je wypłacił z konta i dał W. prosząc aby naprawił samochód. W. W. (1) zeznał, że samochód dał W., a kto kierował i kto spowodował wypadek, tego nie wie. Jego oświadczenie w firmie ubezpieczeniowej było tylko na podstawie informacji, które podał mu W.. Wszystkie formalności załatwiał tylko z nim. Po okazaniu oświadczenia z k. 14 akt szkodowych załącznik nr 501/II W. W. (1) potwierdził własnoręczny podpis pod oświadczeniem, dodając, że dane wpisał na podstawie tego co podał mu W.. Nie znał M. S.. W. W. (1) nie potrafił wytłumaczyć okoliczności dla których złożył nieprawdziwe oświadczenie, podnosząc konsekwentnie, że wszystko robił pod dyktando W..

W ocenie sądu zeznania W. W. (1) nie zasługują na danie im wiary. Okoliczności podawane przez świadka dotyczące rzekomej umowy co do sprzedaży pojazdu nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Świadek nie był osobą nieporadną, jak sam podał prowadził wówczas działalność gospodarczą, dysponował wieloma pojazdami. Samochód, który stanowił jego własność i brał udział w zorganizowanej kolizji przedstawiał na tamte czasy dość dużą wartość. Trudno uwierzyć w to, że oddaje się w użytkowanie taki pojazd bez spisania jakichkolwiek formalności, zarówno jak chodzi o wydanie pojazdu, jak też przyjęcie zaliczki. Następnie po zaistnieniu kolizji, W. W. (1) z pełną świadomością składa do akt postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczyciela nieprawdziwe oświadczenie, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy odszkodowania. Podkreślić należy nadto, że jak zeznał W. W. (1) jego pojazd nie był bez wad. Świadek zeznał przed sądem „Wiedząc, że jest coś nie tak z silnikiem, trafiając na takiego klienta byłem szczęśliwy, że ktoś chce go ode mnie kupić. Ja byłem szczęśliwy, że dostałem zaliczkę, nie było spisanej jeszcze umowy więc samochód formalnie był mój i nie miałem obawy, że W. mnie oszuka. To był pierwszy samochód, który miał problemy z silnikiem, a miałem wtedy dużo samochodów”. Niewątpliwie użycie tegoż pojazdu do fikcyjnej kolizji i wyłudzenie odszkodowania było jednym z rozwiązań problemu związanego z tym autem, z korzyścią dla obu stron mającej rzekomo nastąpić transakcji. Należy podkreślić, że relacja W. W. (1) nie jest nawet

zbieżna z relacją K. W. (1). Mianowicie K. W. (1) twierdził, że to W. W. (1) wziął całe odszkodowanie, co więcej K. W. (1) mu jeszcze dopłacił. Natomiast W. W. (1) twierdził, że wszystkie pieniądze z odszkodowania dał W..

Jak wynika z akt rejestrowych pojazdu A. (...) (nr 29) pojazd ten będąc zarejestrowanym na W. W. (1) uczestniczył w trzech kolizjach drogowych, o których mówił sam świadek. Miały one miejsce w okresie roku tj. od 12.11.1998 r. do 17.11.1999 r. W tym okresie z tytułu odszkodowań W. W. (1) pobrał łącznie kwotę 94.465 zł, czyli niemal podwójną faktyczną wartość swojego pojazdu. Natomiast sprzedaż tego pojazdu odnotowano dopiero w dniu 10.10.2000 r. czyli niemal rok po ostatniej kolizji. Oczywiście następnie, już po zmianie formalnego właściciela na K. T. (który jak twierdził K. W. (1) wcześniej już użytkował pojazd W. W. (1)) i numerów rejestracyjnych

pojazd jeszcze dwukrotnie uczestniczył w kolizjach drogowych, aby w końcu w październiku 2001 r. „doczekać się” kradzieży. Łącznie K. T. z tytułu spowodowania powyższych zdarzeń odebrał odszkodowanie w kwocie 82.264,51 zł.

W sumie więc w okresie niespełna 3 lat samochód A. (...) będący pierwotnie własnością W. W. (1) „zarobił” kwotę 176.729,51 zł, czyli łączna kwota odszkodowania uzyskanego z wykorzystywania tego pojazdu w kolizjach drogowych ponad trzykrotnie przewyższyła jego wartość na dzień zakupu przez W. W. (1), przy czym wartość pojazdu oczywiście z każdym rokiem malała, a odszkodowania były nadal wypłacane. Wszystkie powyższe wydarzenia są przedmiotem postępowania przeciwko W. W. (1), K. T., K. W. (1) i innym w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Suwałkach, o którym była mowa wyżej, które na dzień wydania wyroku było w toku.

Powyższe obrazuje jak bardzo opłacalna była działalność przestępcza osób zajmujących się organizowaniem fikcyjnych kolizji drogowych, tym bardziej, iż jak wynika z materiału dowodowego pojazdy często były naprawiane po najmniejszych kosztach w „zaprzyjżnionych” warsztatach samochodowych co dodatkowo powiększało zysk.

Z akt szkody wynika, że L. P. została wskazana jako sprawca kolizji w notatce sporządzonej przez funkcjonariusza policji J. Z.. Przesłuchany w charakterze świadka J. Z. odnosząc się do okazanej mu notatki z kolizji z dnia 19.01.1999 r. datowanej na ten sam dzień zeznał, że pod notatką widnieje jego podpis, wypełniał ją osobiście. Dodał, że była ona sporządzona bezpośrednio po zdarzeniu, „innej opcji nie było” u nich w K.. Świadek nadto opisał przebieg przeprowadzonych czynności służbowych, jak też standardowo podejmowane działania w tego typu zdarzeniach. Nie był w stanie rozpoznać oskarżonej. J. Z. zeznał, że nie spotkał się w swojej pracy z sytuacją sporządzenia notatki ze zdarzenia po upływie kilku dni, robił to zawsze bezpośrednio po obsłudze zdarzenia, bądź w K. jak nie było takiej możliwości zjechał bezpośrednio po zdarzeniu ze służby. Sporządzoną dokumentację składał bezpośrednio dyżurnemu.

W ocenie sądu zeznania J. Z. należy uznać w całości za wiarygodne. Co prawda niniejsze postępowanie dowodzi, że kolizja, którą obsługiwał była celowa, zaplanowana przez uczestników, jednak brak jest jakichkolwiek dowodów mogących podważyć rzetelność tego funkcjonariusza przy wykonywaniu obowiązków służbowych i sporządzaniu dokumentacji.

Jak już sąd wspominał wcześniej prawomocne wyroki skazujące w zakresie kolizji z dnia 19.10.1999 r. zapadły wobec M. C. i V. P..

Współpracę V. P. z K. W. (1) i L. W. w zakresie organizowania fikcyjnych kolizji drogowych opisuje w swoich wyjaśnieniach G. V. (k. 5746-5750). Relację G. V. sąd uznaje w całości za wiarygodną jako zgodną z pozostałym materiałem dowodowym. G. V. został prawomocnie skazany w sprawie sygn. akt VII K 641/14 (wyrok k. 9399-9401v).

Czyn zarzucany oskarżonej L. P. w pkt. XL aktu oskarżenia.

Kolizja z dnia 2011.2000 r. zorganizowana została przez J. S. (1) i V. P.. W kolizji tej wzięli udział nadto G. O., L. P..

G. O. już na etapie postępowania przygotowawczego będąc przesłuchiwanym w charakterze podejrzanego przyznał się do udziału w tej zorganizowanej kolizji drogowej i złożył obszerne wyjaśnienia dotyczące jego roli w tym procederze. Wskazał, że brał udział w fikcyjnych kolizjach na prośbę J. S. (1), który to organizował. Opisując zdarzenie z dnia

20.11.2000 r. G. O. podał, że na miejsce kolizji pojechał z J. S. (1) samochodem marki A. (...). Wyjaśnił, że na miejscu był drugi samochód O. (...), w którym były dwie osoby, jego kierowcą była chyba kobieta. W trakcie zderzenia aut A. prowadził J. S. (1) a G. O. został tylko wskazany jako kierowca po przyjeździe policji, sprawcą zdarzenia została osoba z drugiego samochodu.

Składając zeznania przed sądem G. O. potwierdził swoje wcześniejsze wyjaśnienia. W ocenie sądu zeznania G. O. są wiarygodne w całości bowiem pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Znajdują one potwierdzenie w wyjaśnieniach B. S. (1) z d. K. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej. W dniu kolizji samochód A. (...) nr rej. (...) był zarejestrowany na ww. B. S. (1) podała, że zarejestrowała na siebie samochód na prośbę J. S. (1), który załatwiał wszelkie formalności z tym związane, ona tylko była w komisie Gepard i podpisywała jakieś dokumenty, umowę kupna, pełnomocnictwo u notariusza i inne. Była z S. w Wydziale Komunikacji celem zarejestrowania samochodu, potem S. prosił ją aby podpisywała dokumenty dotyczące użyczenia tego samochodu innym osobom. Pamięta, że podobne oświadczenie składała co do użyczenia tego samochodu chłopakowi o imieniu (...), nazwisko na O, żadnych pieniędzy z tego nie miała. Nie spłacał rat za samochód, wszystkim zajmował się J. S. (1).

Okoliczności podane przez G. S. (2) sąd uznał w całości za wiarygodne. Mając oparcie w innych dowodach, pozostają w zgodzie z ustaleniami poczynionymi przez sąd.

Jak wynika z akt szkody L. P. została wskazana jako sprawca kolizji w notatce sporządzonej przez funkcjonariusza policji B. P.. Przesłuchany w charakterze świadka B. P. odnosząc się do okazanej mu notatki z kolizji z dnia 20.11.2000 r. datowanej na ten sam dzień zeznał, że pod notatką widnieje jego podpis, sporządzał ją osobiście. Świadek z uwagi na upływ czasu nie potrafił podać okoliczności tej kolizji. W swoich zeznaniach opisał standardowy przebieg czynności przy obsłudze kolizji drogowych. Dodał, że z reguły notatki sporządzane były na podstawie zapisów z notatników służbowych po zjechaniu do komendy. Jeżeli nie od razu ją sporządzano to na koniec służby.

W ocenie sądu zeznania B. P. w zakresie w jakim zostały złożone należy uznać w całości za wiarygodne. Co prawda niniejsze postępowanie dowodzi, że kolizja, którą obsługiwała była celowa, zaplanowana przez uczestników, jednak brak jest jakichkolwiek dowodów mogących podważyć rzetelność tego funkcjonariusza przy sporządzaniu dokumentacji dotyczącej kolizji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Jak już sąd wskazywał wcześniej, przy ustaleniu stanu faktycznego, J. S. (1) i V. P. zostali prawomocnie skazani m.in. za zorganizowanie kolizji z dnia 20.11.2000 r.

Mając powyższe na uwadze powyższe, zdaniem sądu, okoliczności popełnienia czynów przez oskarżoną L. P. i jej wina nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Zachowaniem swym oskarżona wyczerpała znamiona czynów zgodnie z kwalifikacją wskazaną w akcie oskarżenia. Świadkowie – uczestnicy kolizji, w przypadku obu opisanych wyżej kolizji, wskazywali na udział obywateli Litwy, w tym kobiety. Jej udział został nadto odnotowany w dokumentacji sporządzonej z omówionych zdarzeń drogowych. Sama oskarżona nie przeczyła, że w okresie wskazanym w akcie oskarżenia była w Polsce. Jej wyjaśnienia odnośnie przebywania w tym czasie w przygranicznym "barze" a nie na miejscu kolizji są nielogiczne, sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym i jako takie muszą być uznane za niewiarygodne.

Przestępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Niekorzystne rozporządzenie mieniem, jako skutek oszustwa, ogólnie rzecz ujmując, oznacza pogorszenie sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, chociaż nie musi polegać na spowodowaniu efektywnej szkody (por. wyrok SN z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00 z glosą aprobującą J. Satko, OSP 2001, z. 3). Tak pojęte niekorzystne rozporządzenie może np. polegać na nabyciu rzeczy powyżej jej wartości lub sprzedaży poniżej wartości albo nabyciu rzeczy obciążonej wadami fizycznymi lub prawnymi, nieuzasadnionym zwolnieniu z długu, nieprawidłowym udzieleniu pożyczki, kredytu itp. Jest to zatem niezwykle szeroki zakres rozporządzeń o charakterze rzeczowym lub obligacyjnym, do których dochodzi w wyniku oszukańczego zachowania się sprawcy. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, w którym celem

działania sprawcy jest uzyskanie szeroko pojętej korzyści majątkowej, która może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększeniu aktywów), jak i na zmniejszeniu pasywów. Dążenie sprawcy może obejmować zarówno korzyść dla siebie, jak i dla kogo innego (zob. art. 115 § 4).

Działanie oskarżonej L. P. każdorazowo przybierało formę wprowadzenia w błąd. Jest to tzw. „oszustwo czynne”. Polega ono na tym, iż sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy (np. co do wartości przedmiotu, cech sprzedawanego lub nabywanego towaru, możliwości uzyskania korzyści z zawartej transakcji itp.).

Oskarżona w konsekwencji wprowadzała pracowników firm ubezpieczeniowych w błąd, w ten sposób, że swoją obecnością potwierdzała okoliczności danej kolizji drogowej. Działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, każdorazowo korzyść ta była uzyskiwana przez inne ustalone osoby.

Zgodnie z brzmieniem art. 298 § 1 kk, zabronione zachowanie polega na spowodowaniu zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia. Do wyczerpania strony przedmiotowej omawianego przestępstwa nie jest konieczna ani wypłata kwoty odpowiadającej sumie ubezpieczenia, ani nawet złożenie przez sprawcę wniosku o taką wypłatę. Przestępstwo jest dokonane z chwilą spowodowania zdarzenia, o którym mowa w ww. komentowanym przepisie. Jest to jednak przestępstwo materialne, a nie formalne, w którym skutkiem jest spowodowanie przez sprawcę zdarzenia.

Oskarżona brała udział w powodowanych umyślnie kolizjach drogowych, stąd też w zakresie zarzucanych jej czynów należało przyjąć kumulatywną kwalifikację prawną tj. art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2.

Od strony podmiotowej zachowanie oskarżonej cechuje wina umyślna w postaci zamiaru bezpośredniego, gdyż mając świadomość konsekwencji jakie wiążą się z dokonaniem powyższych przestępstw, chciała je popełnić i to uczyniła. Działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawsze wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Każdorazowo czynności sprawcze podejmowane były przez uczestników fikcyjnych zdarzeń po uprzednim ustaleniu ról poszczególnych z nich w celu wyłudzenia odszkodowania w związku z upozorowanymi kolizjami drogowymi. Oskarżona miała pełną świadomość, że kolizje te nie były autentyczne.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd kierował się granicami ustawowego zagrożenia czynu, stopniem zawinienia oskarżonej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, które mają zostać osiągnięte w stosunku do sprawcy, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przy wymiarze kary grzywny sąd kierował się nadto kryteriami wskazanymi w art. 33 § 3 kk.

Wymierzona kara w świetle regulacji art. 53 § 1 kpk powinna spełniać warunek współmierności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy sprawcy. Należy ją dostosowywać do potrzeb zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę, gdyż to indywidualny sprawca podlega ukaraniu. (...) oddziaływanie kary aczkolwiek istotne ma znaczenie drugorzędne i nie może uzasadniać orzeczenia kary ponad winę sprawcy. Jest one realizowane przez karę sprawiedliwą a więc współmierną do winy sprawcy i szkodliwości popełnionego przez niego czynu (wyrok SN z 22 III 1974 r., IV KRN 6/74, OSNKW 1974, nr 7, OSNKW 1974, nr 7).

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszanego dobra – czyny oskarżonej godzą w wiarygodność obrotu gospodarczego, w jego szczególnie ważną sferę czyli działalność ubezpieczeniową. Taki proceder, w

takim zakresie uprawiany, powoduje, iż towarzystwa ubezpieczeniowe dodatkowo zabezpieczają się poprzez mnożenie dodatkowych procedur, kolejnych sprawdzeń. Sprawia to z jednej strony wydłużenie czasu oczekiwania na zaspokojenie roszczeń uczciwych klientów, z drugiej zaś zwiększa koszty działalności ubezpieczycieli. Podmioty gospodarcze nakierowane na osiągnięcie zysku, straty ponoszone na skutek wypłacania nienależnych świadczeń, rekompensują sobie z reguły poprzez proste podnoszenie wysokości składek ubezpieczeniowych, w tym również tych

obowiązkowych. Tym samym czyny oskarżonej uderzają pośrednio w zwykłych konsumentów, którzy w minimalnej części, jednak ponosili koszty wypłaty nienależnych odszkodowań pobranych przez osoby wówczas formalnie uprawnione, bez przestępczego zachowania m.in. oskarżonej, nie byłoby to możliwe. Podkreślić przy należy, że dla wielu osób w tamtym czasie taka przestępcza działalność przynosiła stałe, bardzo wysokie dochody. Stąd też, w ocenie sądu, stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonej jest znaczny, mimo to, że to nie ona osobiście tak duże zyski z tego czerpała.

Przechodząc do wymiaru kary wobec oskarżonej L. P., podkreślić należy, że sąd stosował art. 4 § 1 kk co odnosi się do zmiany przepisów w stosunku do tych obowiązujących w dacie czynów. Jak chodzi o karę grzywny górna granica jej wymiaru kary określona w art. 33 § 1 kk wynosiła 360 stawek, zaś w dacie wyrokowania 560 stawek. Podobnie w zakresie możliwości zawieszenia wykonania kary niezbędnym było zastosowanie art. 4 § 1 kk, bowiem ustawa obowiązująca od dnia 01.07.2015 r. uniemożliwia zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze przekraczającym jeden rok. Również przepis art. 46 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. był niewątpliwie korzystniejszy, stąd też sąd orzekł jak w wyroku.

Oskarżona L. P. nie była dotychczas karana, co stanowiło okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary.

Mając na uwadze stopień zawinienia oskarżonej oraz powyższe rozważania Sąd, wymierzył oskarżonej L. P.:

- za czyn z pkt **XXXIX** aktu oskarżenia na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki dziennej kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

- za czyn z pkt **XL** aktu oskarżenia na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki dziennej kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 sąd orzeczone wobec oskarżonej kary połączył i wymierzył L. P. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Zdaniem sądu dotychczasowa postawa oskarżonej uzasadniała zastosowanie wobec niej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonej istnieje pozytywna prognoza, iż pomimo niewykonania kary będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Stąd też sąd na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby wynoszący 2 lata. Zdaniem sądu dla prawidłowej weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej jest on wystraszający.

Na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej L. P. obowiązek naprawienia szkody na rzecz następców prawnych pokrzywdzonych:

- za czyn z pkt **XXXIX** aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. jako następcy prawnego T.U. (...) S.A. kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych.

- za czyn z pkt **XL** aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w Ł. jako następcy prawnego (...) kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych.

Przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody sąd kierował się wnioskami pokrzywdzonych, własnymi ustaleniami co do wcześniejszych orzeczeń w tym zakresie w sprawach pozostałych współsprawców, okolicznościami wypłaty odszkodowania tj. komu faktycznie wypłacono pieniądze, sąd uwzględnił też role poszczególnych współsprawców w zarzucanych im czynach. Określając wysokość obowiązku naprawienia szkody sąd miał na uwadze, że nie wszystkie

postępowania wobec osób, którym postawiono zarzuty współudziału w czynach zarzucanych oskarżonej w niniejszym postępowaniu zostały zakończone.

Oдноśnie czynu z pkt. XXXIX aktu oskarżenia szkoda wyniosła łącznie 40.000 zł. Wcześniej obowiązek naprawienia szkody w części orzeczony został wobec V. P. w sprawie sygn. akt VII K 242/15 na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. jako następcy prawnego T.U. (...) S.A. w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych. Wobec M. C. jako współsprawcy w sprawie sygn. akt II K 670/10 sąd nie orzekł obowiązku naprawienia szkody. Postępowanie karne na dzień wydania wyroku w niniejszej sprawie toczyło się wobec K. W. (1), M. S. oraz W. W. (1).

Oдноśnie czynu z pkt. XL aktu oskarżenia szkoda wyniosła łącznie 22.000 zł. Wcześniej obowiązek naprawienia szkody w części orzeczony został wobec J. S. (1) w sprawie sygn. akt VII K 688/13 na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w Ł. jako następcy prawnego (...) w kwocie 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych oraz wobec B. S. (4) w sprawie sygn. akt II K 40/11 w kwocie 800 zł. Wobec V. P. jako współsprawcy w sprawie sygn. akt VII K 242/15, jak też wobec G.

O. w sprawie syn. akt II K 88/06 sąd nie orzekł obowiązku naprawienia szkody. Stąd też pokrzywdzony może dochodzić w postępowaniu cywilnym pozostałej części należności od osób nie obciążonych obowiązkiem. Sąd w świetle okoliczności czynu nie widział podstaw do obciążania oskarżonej L. P. większą kwotą niż ta orzeczona wyrokiem.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżoną L. P. od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych w sprawie uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe.

Oдноśnie czynu zarzucanego oskarżonej R. M. sąd zważył, co następuje:

Oskarżona R. M. konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że jej dokumentami mógł posłużyć się jej ówczesny mąż V. M.. Wskazała, że mąż miał w Polsce znajomych. Oskarżona podała, że w związku z kolizją nie podpisywała żadnych dokumentów, nie włada językiem polskim. Na polisie dołączonej do akt szkody rozpoznała pod pieczętką z prawej strony parafkę jej męża. O kolizji w Polsce, która jest jej zarzucana dowiedziała się po otrzymaniu wezwania do K. na przesłuchanie i to było przed 3- 4 lata. Próbowała to wyjaśnić z mężem, rozmawiała z nim o tym. Powiedział, że będzie miała problemy, ale żeby się nie przejmowała, bo on opłaci adwokata. Przestrzegał ją żeby nie jeździła do Polski, bo mogą ją zatrzymać. Samochodem o nr rej. (...) jeździł jej mąż, a potem go sprzedał. Nie pamięta na kogo był zarejestrowany.

Wyjaśnienia oskarżonej uznać należy za wiarygodne bowiem w sprawie brak jest jednoznacznych, nie budzących jakichkolwiek wątpliwości dowodów pozwalających na uznanie jej winy.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania głównym dowodem w ocenie oskarżyciela miał być fakt sporządzenia notatki urzędowej przez ówczesnego funkcjonariusza policji K. W. (2) mającej dotyczyć rzekomego zdarzenia drogowego z dnia 26.02.1999 r., jak też oczywiście jego zeznania złożone na okoliczność powyższej czynności. Jednak w świetle całokształtu materiału dowodowego zeznania K. W. (2) nie zasługują na wiarę, a już na pewno nie w stopniu pozwalającym na obciążenie nimi oskarżonej R. M..

Na wstępie rozważań co do zeznań K. W. (2) wskazać należy, że przeciwko niemu na dzień wydania wyroku w sprawie niniejszej toczyło się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Suwałkach, w którym to stanął pod zarzutem popełnienia czynów z art. 231 § 2 kk i inne dotyczące m.in. poświadczania nieprawdy w sporządzanych przez siebie notatkach dotyczących fikcyjnych kolizji

drogowych (łącznie 7 zarzutów – a/o ze sprawy II K 30/13 Sądu Okręgowego w Suwałkach k. 9705 – koperta).

Przed sądem K. W. (2) nie skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań. Podał, że nie zna oskarżonej i nie kojarzy żeby obsługiwał w tamtym czasie jakiegokolwiek kolizje z jej udziałem. Potwierdził sporządzenie notatki okazanej mu przed sądem, a dotyczącej kolizji z dnia 26.02.1999 r. Nie pamiętał szczegółów z uwagi na upływ czasu. Zeznał jednak, że nie było możliwości, żeby osoba, która nie była na miejscu zdarzenia była umieszczona w notatce.

Zawsze była sprawdzana tożsamość z dokumentów typu paszport, a od Polaków z dowodu osobistego. Dodał „z całą odpowiedzialnością mogę powiedzieć, że osoby wymienione w notatce były na miejscu zdarzenia”. Świadek wskazał na standardowe czynności przy tego typu zdarzeniach. K. W. (2) zeznał, że w latach 1998 do 2000 na sporządzenie notatki ze zdarzenia drogowego mieli 7 dni, ale w komendzie było tak, że jak zdawał służbę to tego samego dnia był zobowiązany złożyć całą dokumentację dyżurnemu ze wszystkich zdarzeń. Zatem notatka z tego zdarzenia była sporządzana w tym dniu. Po okazaniu świadkowi daty sporządzenia notatki z kolizji z dnia 26.02.1999 r. tj. 06.03.1999 r. K. W. (2) zeznał, że w pewnym okresie było bardzo dużo kolizji i może dlatego nie została ona sporządzona tego samego dnia co zdarzenie. Dodał, że w postępowaniu prowadzonym przeciwko niemu nie przyznał się do winy, bo nie popełnił zarzucanych mu czynów. K. W. (2) podkreślił, że w całym okresie pracy starał się wykonywać swoje obowiązki jak najlepiej, w miarę swoich możliwości. Składając zeznania po raz drugi przed sądem dodał, że „są różne plotki(...)natomiast ja byłem znany ze skrupulatności”. Konsekwentnie potwierdził też, że nigdy nie było tak, żeby osoba nie będąca na miejscu zdarzenia była wpisana w dokumentację.

W ocenie sądu zeznania K. W. (2) w zakresie rzetelności wykonywanych czynności w czasie pełnienia służby w policji, sporządzania notatek ze zdarzeń drogowych, a w tym tej z dnia 26.02.1999 r. nie zasługują na danie im wiary. Jak chodzi o twierdzenie świadka odnośnie terminu sporządzania notatek to wskazać należy, że żaden z funkcjonariuszy policji przesłuchiwanym w niniejszej sprawie w charakterze świadka nie słyszał o podobnym terminie. Wręcz przeciwnie świadkowie z przekonaniem twierdzili, że dokumentację sporządzali niezwłocznie, co też w przypadku B. P. i J. Z. znajduje potwierdzenie w aktach szkody stanowiących odpowiednio załącznik nr 514 i 501. Notatki przez nich sporządzane są datowane na ten sam dzień, w którym doszło do kolizji (zeznania M. G. (1) k. 9647-9648 oraz omówione wcześniej zeznania B. P. k. 9650-9651, J. Z. k. 9651-9652). Zauważyć przy tym należy, że notatka ze zdarzenia z 26.02.1999 r. została sporządzona przez K. W. (2) dopiero po upływie 8 dni (luty 1999 r. miał 28 dni). Na powyższe K. W. (2) podał, że mógł być na jakimś zwolnieniu, albo mieć dzień wolny.

K. W. (2) wskazał, że w 1999 r. jeździł w patrolach z M. G. (1).

Przesłuchany w charakterze świadka M. G. (1) zeznał, że nie kojarzy kolizji z dnia 26.02.1999 r. W tamtym czasie obsługiwał wiele kolizji. Odnośnie sporządzanej dokumentacji wskazał, że mieli za zadanie napisać dokumentację od razu

po zdarzeniu, by przekazać ją dyżurnym. Kto załatwiał daną kolizję, ten sporządzał dokumentację. Notatka musiała być sporządzona na koniec służby. M. G. (1) dodał, że nie pamięta jaki był czas na zrobienie tego, ale trzeba było sporządzić ją jak najszybciej. Nie był w stanie ustosunkować się do zapisów zawartych w okazanej mu notatce sporządzonej przez K. W. (2). Świadek nie był w stanie powiedzieć dlaczego została tak późno sporządzona.

Zeznania M. G. (1) nic istotnego do sprawy nie wniosły. Od zdarzenia minęło 17 lat, całą dokumentację ze zdarzenia sporządzał K. W. (2), M. G. (1) nie wykonywał żadnych czynności formalnych.

Sąd zwrócił się do K. w S. o udzielenie informacji odnośnie regulacji wewnętrznych – wytycznych obowiązujących w latach 1998-2000 dotyczących sposobu i terminu sporządzania notatek służbowych i wypełniania dokumentacji przy obsłudze zdarzeń drogowych – kolizji. W odpowiedzi (k. 9668) wskazano, że w ww. latach obowiązywał Rozkaz nr 7/95 Komendanta Głównego Policji z dnia 7 lipca 1995 r. w sprawie pełnienia służby na drogach przez policjantów, który określał sposób dokumentowania pracy policjanta, w tym i przy obsłudze zdarzeń drogowych. Brak jest jednak możliwości dotarcia do tegoż źródła z uwagi na fakt, iż okres przechowywania formy papierowej upłynął, zaś dostępne środki nie przedstawiają jego treści.

K. W. (2) w postępowaniu prowadzonym przeciwko niemu wskazanym wyżej, stoi m.in. pod zarzutem poświadczenia nieprawdy co do okoliczności rzeczywistego przebiegu kolizji z dnia 8 października 1998 r. z udziałem m.in. M. R. (2). M. R. (2) składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, po przedstawieniu mu zarzutu dotyczącego kolizji z dnia 8 października 1998 r. (k. 858-861 t. V) przyznał się i wyjaśnił, że nie pamięta aby uczestniczył w tej kolizji. Nie pamięta czy syn M. R. (1) prosił go o podpisanie dokumentów z kolizji. Samochodem A. gdy był w jego użytkowaniu nie miał żadnych kolizji. W dalszych wyjaśnieniach (k. 1167-1170 t. VI) dodał, że nie brał udziału w tej kolizji i nie wie kto

w niej uczestniczył. Podpisał zgłoszenie szkody, nie wypełniał druku. Na oświadczeniu również widnieje jego podpis i na dowodzie obioru kwoty 17.000 zł od T. C.. M. R. (2) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 26.11.2014 r. w sprawie sygn. akt VII K 27/12 został skazany m.in. za czyn z art. 286 § 1 kk dotyczący poświadczenia nieprawdy w dokumentacji ubezpieczeniowej w zakresie swojego udziału w kolizji, mając świadomość, że w rzeczywistości w niej nie uczestniczył (wyrok k. 9669-9684 i jego uzasadnienie k. 9706 płyta CD koperta).

Notatkę ze zdarzenia opisanego powyższej sporządzał również K. W. (2) (k. 9399-9399v akt sprawy VII K 27/12). Mimo, że M. R. (2) nie było na miejscu kolizji to K. W. (2) wpisał jego dane jako uczestnika zdarzenia. Takich zdarzeń było więcej. K. W. (2) sporządzał również notatkę dotyczącą rzekomo zaistniałej kolizji z dnia 28.10.1998 r. Notatka ta datowana jest na 14.11.1998 r. Wyroki skazujące zapadły wobec B. R. i T. P. (VII K. 27/12) oraz K. D. (SO w Białymstoku sygn. akt II.K.39/10). B. R. nie była na miejscu tej kolizji, a mimo to została wpisana jako jej uczestnik w notatce przez K. W. (2) (k. 6725-6725v akt sprawy VII K 27/12).

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że K. W. (2) w swojej pracy praktykował, wbrew temu co zeznał, poświadczenie nieprawdy w sporządzanych notatkach z obsługiwanym kolizji drogowych. Współdziałając z organizatorami fikcyjnych kolizji drogowych wpisywał w nie osoby, które faktycznie nie były nawet na miejscu rzekomego zdarzenia. Tym samym jego zeznania nie mogą stanowić dowodu na to, że skoro w notatce sporządzonej na potrzeby udokumentowania fikcyjnej kolizji z dnia 26.02.1999 r. wpisał dane R. M. to faktycznie była ona na miejscu zdarzenia, czy też w ogóle była na terenie Polski. Dane R. M. nie były trudne do uzyskania. Jak wynika z całokształtu materiału dowodowego organizatorzy fikcyjnych kolizji mieli szerokie kontakty wśród obywateli Litwy, co więcej bez ich udziału proceder ten nie mógłby być uprawiany w tak szerokim zakresie.

Brak jest dowodu na to, że oskarżona w okresie wskazanym w a/o przekraczała granice Polski (k. 6358).

Na uwagę zasługują również dokumenty zgromadzone w aktach rejestrowych pojazdu V. (...) nr VIN (...) oraz aktach szkody stanowiących załączniki w sprawie niniejszej. Mianowicie organizatorem tej kolizji był Z. W.. Jak wynika z całokształtu bardzo obszernego materiału dowodowego to właśnie organizatorzy planowali wszystkie okoliczności zdarzeń i ich przebieg: czy do kolizji pojazdów faktycznie dojdzie po wcześniejszym ustaleniu toru ruchu pojazdów, czy też że uszkodzenia po kolizji zostaną powiększone, czy ewentualnie samochody zostaną uszkodzone w innych okolicznościach, a dopasowana tylko zostanie do tego jedynie dokumentacja niezbędna do wyłudzenia odszkodowania.

Powyższe akta rejestrowe pojazdu jednoznacznie wskazują, że pojazd ten od momentu zakupu przez Z. W. uczestniczył w tak wielu kolizjach, iż przyjąć należy, że jedynie w tym celu został zakupiony. Taki zresztą był mechanizm działania osób parających się tym procederem.

Z. W. zakupił pojazd marki V. (...) w dniu 08.06.1998 r. Zgłosił do rejestracji i w dniu 26.06.1998 r. otrzymał tablice rejestracyjne nr (...) 1440 z dowodem rejestracyjnym serii (...) nr (...). Już w dniu 23.07.1998 r. doszło do ustawionej kolizji drogowej z udziałem ww. pojazdu. Następne kolizje były w dniach 08.10.1998 r. i 26.02.1999 r. W tej ostatniej jako uczestnik została właśnie wskazana R. M.. Istotnym jest również fakt, że na dzień 26.02.1999 r. pojazd Z. W. nie posiadał ubezpieczenia w zakresie AC, stąd też musiał on ustalić takie okoliczności zdarzenia aby móc uzyskać odszkodowanie z polisy OC sprawcy.

Z opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych, mechanoskopii i traseologii, dot. zdarzeń z dn. 24.07.1998 r. z udziałem samochodów: V. (...) nr rej. (...) (nr załącznika do akt głównych 94), z dn. 08.10.1998 r. z udziałem samochodów: M. nr rej. (...), V. (...) nr rej. (...) i V. (...)

nr rej. (...) (nr załącznika do akt głównych 532) oraz z dn. 26.02.1999 r. z udziałem samochodów V. (...) nr rej. (...) i V. (...) nr rej. (...) (nr załącznika do akt głównych 49), stwierdzono, że jest mało prawdopodobne, by kolizja z dn. 26.02.1999 r. zaistniała w okolicznościach przedstawionych przez jej uczestnika.

Biegły wskazuje, że rozmiar, charakter i zakres uszkodzeń tyłu samochodu V. (...) wskazuje, że przeszkodą, w którą uderzył ten pojazd (lub przeszkoda w niego) nie mógł być przód samochodu podczas jednego uderzenia. Uszkodzenia obu naroży tylnych z niewielkim wgnieceniem części środkowej przemawiają za tym, że przyjmując przód innego pojazdu, było to co najmniej podwójne uderzenie. Tak więc w opisanym przez kierowcę zdarzeniu na śliskiej nawierzchni jezdni jednokrotne uderzenie było wręcz nieprawdopodobne. Brak zdjęć drugiego pojazdu – V. (...) nie pozwolił biegłemu na zajęcie jednoznacznego stanowiska.

Jednocześnie biegły wskazał, że uszkodzenia samochodu V. (...) nr rej. (...) stwierdzone po kolizji z dn. 26.02.1999 r. w S. zostały nałożone na uszkodzenia odzwierciedlone po zderzeniu drogowym w dn. 08.10.1998 r. (opinia k. 5855-5864).

W ocenie sądu opinia powyższe zasługuje w całości na podzielenie. Sporządzona została w oparciu o fachową wiedzę, jest rzetelna.

Powyższe obrazuje sposób działania Z. W., który regularnie wraz z członkami rodziny zajmował się organizowaniem fikcyjnych kolizji drogowych, czerpiąc z tego stałe dochody. Jak wynika z akt rejestrowych samochodu V. (...), celem zwiększenia „dochodów” z jednego pojazdu Z. W. w dniu 22.04.1999 r. rzekomo zbył ww. pojazd B. B., pojazd otrzymał tablice rejestracyjne nr (...) (...) i nadal „był bity”. Łącznie pojazd ten uczestniczył jeszcze w czterech fikcyjnych kolizjach. Te wszystkie kolizje tego pojazdu, łącznie siedem, miały miejsce w okresie 13 miesięcy.

Jak wynika z obszernego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie o udział funkcjonariuszy Ruchu Drogowego K. w S., który niejako gwarantował „sukces” wyłudzenia odszkodowania, nie było wówczas ciężko. Z Sekcji Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w S. uczestniczyło w tym procederze wielu funkcjonariuszy.

Były mąż oskarżonej V. M., jak też jego rodzony brat A. M. zostali skazani za udział w fikcyjnych kolizjach drogowych na terenie Polski, które organizował K. W. (1) i Z. W. (k. 9393-9398 wyrok w sprawie sygn. akt VII K. 357/12, k. 9399-9401v wyrok w sprawie sygn. akt VII k. 641/14, k. 7746-7810, 7820-7853, 6462-6545, 8176-8220, 8221-8297 akt VII K 27/12 - akta szkody). Powyższe świadczy jednoznacznie, że ówczesny mąż oskarżonej znał braci W., jak wyjaśniła oskarżona miał dużo znajomych w Polsce. Sąd nie mógł w niniejszym postępowaniu wykorzystać zeznań ww. świadków z uwagi na brak możliwości ponownego ich przesłuchania przed sądem i przysługujące im prawo do odmowy składania zeznań, o którym wcześniej nie zostali przez sąd pouczeni.

Uwadze sądu nie uszedł fakt, że kolizje z udziałem V. M. i A. M. miały miejsce w okresie późniejszym niż ta zarzucana oskarżonej R. M.. Jednak sąd zwraca uwagę, co wynika z ustaleń

poczynionych w niniejszej sprawie, że współpraca braci W. z obywatelami Litwy sięgała co najmniej 1998 r.

Z. W. składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, w tym do tego z rzekomym udziałem R. M.. Przed sądem skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań.

Oskarżona R. M. nie została odnotowana jako przekraczająca granicę w dniu zdarzenia (analiza k. 6368 t. XXXII).

Oskarżona nie podpisywała i nie wypełniała żadnej dokumentacji wymaganej do wypłaty odszkodowania. Analiza wszystkich akt szkodowych dołączonych do niniejszej sprawy wykazuje, że było to znamienne dla kolizji z udziałem obcokrajowców. W takim wypadku dołączano do akt szkodowych jedynie potwierdzenie ubezpieczenia – polisę i na tym kończyło się dokumentowanie tożsamości obywateli Litwy. Uczestnicy ci nie musieli podpisywać jakichkolwiek dokumentów, oświadczeń odnośnie faktycznego przebiegu zdarzenia. Nie wymagano kserokopii ich dokumentów, nie dołączano dokumentacji fotograficznej dotyczącej samochodu obcokrajowca. Nawet gdyby ubezpieczyciel chciał zweryfikować dalsze informacje nie stanowiło to żadnego zagrożenia, bowiem stać było organizatorów na chociażby rezygnację z odszkodowania w takim wypadku.

Powyższe powodowało bezproblemowe wypełnienie dokumentacji, w tym sporządzenie notatek przez współpracujących funkcjonariuszy policji, bez jakichkolwiek konsekwencji, nawet bez faktycznego uczestnictwa danego obcokrajowca na miejscu upozorowanego zdarzenia. Podkreślić dodatkowo należy, że w przypadku zdarzenia zarzucanego R. M. nie było jakichkolwiek innych osób, świadków, uczestników, mogących ujawnić brak jej obecności lub chociażby wskazać, że na miejscu kolizji nie było kobiety, tak jak było to w przypadku L. P. gdzie uczestniczyło więcej osób, które następnie wskazywały okoliczności zdarzenia. To dodatkowe bezpieczeństwo jak chodzi o przygotowanie dokumentacji, w tym policyjnej, niezbędnej do wyłudzenia odszkodowania. W aktach szkody poza polisą, tak jak w przypadku innych obywateli Litwy, brak jest jakiegokolwiek dokumentacji dotyczącej pojazdu, którym rzekomo miała kierować oskarżona, kserokopii dokumentów, dokumentacji fotograficznej uszkodzeń. Tym samym jedynym śladem mającym świadczyć o obecności oskarżonej na miejscu opisanej przez Z. W. kolizji miałyby być informacje z takich źródeł jak K. W. (2) i Z. W., które to z przyczyn wskazanych w niniejszym uzasadnieniu absolutnie na wiarę nie zasługują.

Reasumując, w świetle całokształtu materiału dowodowego, kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk in dubio pro reo należy stwierdzić, iż nie ma podstaw do uznania oskarżonej R. M. za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa. Wszystkie wątpliwości wskazane przez sąd, których obecnie nie da się usunąć muszą być rozstrzygnięte na jej korzyść.

Mając powyższe na uwadze sąd uniewinnił oskarżoną R. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

O kosztach procesu w części uniewinniającej Sąd rozstrzygnął zgodnie z art. 632 § 1 pkt 2 kpk, obciążając nimi Skarb Państwa. W sprawach z oskarżenia publicznego, w przypadku uniewinnienia oskarżonego, koszty te ponosi bowiem Skarb Państwa.

SSR/-/A. Z.